

[Finansministeren.]

sidste 10-15 år i henseende til samordning af lønningerne; for hovedparten af overenskomstansatte indgår staten og kommunerne fælles overenskomster, således at der overhovedet ingen forskel er på lønvilkårene.

På andre områder — og det gælder f. eks. de økonomaer og oldfruer, der er statstjenestemænd — er der i flere omgange, herunder senest ved omklassificeringerne pr. 1. april 1975, sket en klar tilnærmelse mellem statens og kommunernes lønstrukturer. På arbejderområdet ligger statens lønninger i en række tilfælde i underkanten af kommunernes. Også her er der imidlertid i de senere år sket en tilnærmelse, og det har ikke altid være kommunernes lønniveau, der blev udslagsgivende.

Som hr. Jørgen Junior vil forstå, er vi både i finansministeriet og i kommunerne meget vel klar over, at der er et samordningsproblem, og selv om problemet måske ikke ligefrem har det omfang, som hr. Jørgen Junior antyder med sit spørgsmål, er det et vigtigt problem. Vi er fortsat indstillet på at arbejde alvorligt med det, og vi vil til stadighed udnytte forhandlingsmulighederne til at nå en bedre samordning af de offentligt ansattes lønfastsættelse. Det er også klart, at de erfaringer, vi har indhøstet under omlægningerne og overførslerne, har skærpet vores interesse for at gå videre med samordningen, så snart vi får lejlighed til det, og det vil sige ved de førstkommande overenskomstforhandlinger.

Så må jeg måske i anledning af hr. Jørgen Juniors begrundelse for den gode ordens skyld slutte med at henlede hr. Jørgen Juniors opmærksomhed på, at den sociale bistandslov ikke, sådan som det fremgik af hr. Jørgen Juniors bemærkninger, beskæftiger sig med statshospitalernes overgang til amterne.

Jørgen Junior (FP):

Jeg takker ministeren for det positive tilsgagn; det er væsentligt. Problemet forrykker naturligvis ikke samfundsøkonomien i væsentligt omfang — det har jeg heller ikke villet postulere med spørgsmålet — men det glæder mig at se, at regeringen er klar over, at problemet er til stede, for naturligvis opfattes det som en urimelighed og en uret-

færdighed i befolkningen, når man ser folk fortsætte i deres arbejde og, fordi de tilfældigvis bliver ansat i amter i stedet for i staten, pludselig får betydelige lønforhøjelser. Jeg ønsker ministeren god jagt fremover i forsøget på at få ændret forholdene.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg takker naturligvis for hr. Jørgen Juniors imødekommende reaktion på mit svar, og det er i og for sig kun én bemærkning i hr. Jørgen Juniors sidste indlæg, som kalder mig frem, og det er udtrykket „betydelige lønforhøjelser“. Det får mig til at sige, at der ikke er tale om øjeblikkelige lønfremgange på adskillige tusinde kroner, sådan som man kunne få indtryk af det ved at læse Berlingske Tidende i søndags. Ved overgangen fra staten til amterne indplaces alt personale, så vidt det overhovedet er muligt, på samme løntrin som i staten og ellers på det nærmeste højere. For flertallet af de mindre end 300 statstjenestemænd, som ved overgangen får deres lønmæssige status forbedret, vil der ikke blive tale om nogen øjeblikkelig lønfremgang, andre vil få en lønfremgang af en ganske beskedne størrelsesorden, men deres fremtidige slutløn vil blive højere, og det er her, de i Berlingske Tidende anførte tal vil komme på tale i undtagelsestilfælde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Brusvang* (CD) til statsministeren:

„Hvad agter regeringen at foretage sig i anledning af, at journalistgruppen ved Danmarks radio offentligt har udtalt, at gruppen nægter at respektere programudvalgets lovlige vedtagelse (udtalelsen fra programudvalget om, at udsendelserne om Christiania var ensidige)?“

(Spm. nr. 365).

Skriftlig begrundelse.

Spørgsmålet er stillet til statsministeren, fordi det principielt vedrører alle offentligt ansattes retsstilling, det være sig i stat, kommune eller offentlige institutioner.

Spørgeren har som mangeårig tjenestemand i såvel stat som kommune haft den opfattelse, at offentligt ansatte er pligtige til at acceptere den vejledning, påtale eller